

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Прокопик Іванни Олегівни про відповідність Конституції України (конституційність) пункту 4 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 12, частин першої, четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
12 червня 2024 року
№ 102-1(II)/2024

Справа № 3-65/2024(140/24)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання, доповідач),
Лемак Василь Васильович,
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Прокопик Іванни Олегівни про відповідність Конституції України (конституційність) пункту 4 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 12, частин першої, четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернулася Прокопик І.О. із клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, статті 21,

частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, сьомій статті 43, частині першій статті 64 Конституції України (конституційність) пункт 4 частини четвертої, пункт 1 частини шостої статті 12, частини першу, четверту, пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 4 частини четвертої статті 12 Кодексу виключно за правилами загального позовного провадження розглядають справи у спорах „щодо оскарження рішення суб'єкта владних повноважень, на підставі якого ним може бути заявлено вимогу про стягнення грошових коштів у сумі, що перевищує п'ятсот розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб“.

Пунктом 1 частини шостої статті 12 Кодексу визначено, що для цілей Кодексу справами незначної складності є справи щодо «прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби, окрім справ, в яких позивачами є службові особи, які у значенні Закону України „Про запобігання корупції“ займають відповідальне та особливо відповідальне становище».

Частиною першою статті 328 Кодексу встановлено, що „учасники справи, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити в касаційному порядку рішення суду першої інстанції після апеляційного перегляду справи, а також постанову суду апеляційної інстанції повністю або частково у випадках, визначених цим Кодексом“.

Частиною четвертою статті 328 Кодексу закріплено, що „підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частині першій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно в таких випадках:

- 1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду,

крім випадку наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку;

2) якщо скажник вмотивовано обґрунтував необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні;

3) якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах;

4) якщо судові рішення оскаржується з підстав, передбачених частинами другою і третьою статті 353 цього Кодексу.

Підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частинах другій і третій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права“.

Згідно з пунктом 2 частини п'ятої статті 328 не підлягають касаційному оскарженню „судові рішення у справах незначної складності та інших справах, розглянутих за правилами спрощеного позовного провадження (крім справ, які відповідно до цього Кодексу розглядаються за правилами загального позовного провадження), крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до цього Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії справ незначної складності помилково“.

Із матеріалів справи вбачається, що Прокопик І.О. звернулася до Львівського окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до Головного управління Національної поліції у Львівській області про визнання

протиправною бездіяльністю щодо ненарахування їй у повному розмірі виплати, визначеної постановою Кабінету Міністрів України „Питання деяких виплат військовослужбовцям, особам рядового і начальницького складу, поліцейським та їх сім'ям під час дії воєнного стану“ від 28 лютого 2022 року № 168, та стягнення відповідних виплат за окремі періоди 2022 року.

Львівський окружний адміністративний суд рішенням від 23 травня 2023 року, залишеним без зміни постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 23 жовтня 2023 року, відмовив у задоволенні позову.

Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 20 грудня 2023 року відмовила у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Прокопик І.О. на рішення Львівського окружного адміністративного суду від 23 травня 2023 року та постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 23 жовтня 2023 року, оскільки скаргу подано на судові рішення, що не підлягають касаційному оскарженню через те, що вони ухвалені у справі незначної складності та розглянуті за правилами спрощеного позовного провадження.

На думку автора клопотання, оспорювані приписи Кодексу неоднаково врегульовують право на касаційне оскарження судових рішень, є дискримінаційними, звужують зміст та обсяг права на касаційне оскарження.

Обґрунтовуючи твердження про неконституційність оспорюваних приписів Кодексу, Прокопик І.О. посилається на окремі приписи Конституції України, Рішення Конституційного Суду України від 22 листопада 2023 року № 10-р(П)/2023, закони України, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною, якщо з дня набрання законної

сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі приписи), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Зі змісту конституційної скарги випливає, що остаточним судовим рішенням у справі Прокопик І.О. є ухвала колегії суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 20 грудня 2023 року. Конституційна скарга надійшла до Конституційного Суду України 25 квітня 2024 року, а отже, строк її подання пропущено. Прокопик І.О. висловила клопотання про поновлення пропущеного строку у зв'язку з тим, що повний текст остаточного судового рішення у своїй справі вона отримала 8 лютого 2024 року, на підтвердження чого долучила до конституційної скарги відповідні документи.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що строк подання конституційної скарги підлягає поновленню.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити конкретні приписи закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні приписи Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, порушено внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що, аргументуючи твердження про неконституційність пункту 4 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 12, частин першої, четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу, Прокопик І.О. фактично висловила лише незгоду із законодавчим регулюванням касаційного оскарження судових рішень, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень про невідповідність Конституції України оспорюваних приписів Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що Прокопик І.О. не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Прокопик Іванни Олегівни про відповідність Конституції України (конституційність) пункту 4 частини четвертої, пункту 1 частини шостої статті 12, частин першої, четвертої, пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі

пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**